

1 Tīmuthiyus

¹ Yih khat Paulus kī taraf se hai jo hamāre Najātdahindā Allāh aur hamārī ummīd Masīh Īsā ke hukm par Masīh Īsā kā rasūl hai.

² Maiñ Tīmuthiyus ko likh rahā hūñ jo īmān meñ merā sachchā beṭā hai.

Ḳhudā Bāp aur hamārā Ḳhudāwand Masīh Īsā āp ko fazl, rahm aur salāmatī atā karen.

Ġhalat Tālīm se Ḳhabardār

³ Maiñ ne āp ko Makiduniyā jāte waqt nasīhat kī thī ki Ifisus meñ raheñ tāki āp wahāñ ke kuchh logoñ ko ḡhalat tālīm dene se rokeñ.

⁴ Unheñ farzī kahāniyoñ aur khatm na hone wāle nasabnāme ke pīchhe na lagne deñ. In se mahz bahs-mubāhasā paidā hotā hai aur Allāh kā najātbaḡhsh mansūbā pūrā nahīñ hotā. Kyoñki yih mansūbā sirf īmān se takmīl tak pahuñchtā hai. ⁵ Merī is hidāyat kā maqsad yih hai ki muhabbat ubhar āe, aisī muhabbat jo ḡhālis dil, sāf zamīr aur Beriyā īmān se paidā hotī hai. ⁶ Kuchh log in chīzoñ se bhaṭak kar bemānī bātoñ meñ gum ho gae haiñ. ⁷ Yih shariāt ke ustād bananā chāhte haiñ, lekin unheñ un bātoñ kī samajh nahīñ atī jo wuh kar rahe haiñ aur jin par wuh itne etamād se isrār kar rahe haiñ.

⁸ Lekin ham to jānte haiñ ki shariāt achchhī hai basharteki ise sahīh taur par istemāl kiyā jāe.

⁹ Aur yād rahe ki yih rāstbāzoñ ke lie nahīñ dī

gai. Kyonki yih un ke lie hai jo baḡhair sharīat ke aur sarkash zindagī guzārte haiñ, jo bedīn aur gunāhgār haiñ, jo muqaddas aur ruhānī bātoñ se khalī haiñ, jo apne māñ-bāp ke qātil haiñ, jo kḡhūnī, ¹⁰ zinākār, hamjinsparast aur ḡhulāmoñ ke tājir haiñ, jo jhūṭ bolte, jhūṭī qasam khāte aur mazīd bahut kuchh karte haiñ jo sehhatbaḡhsh tālīm ke kḡhilāf hai. ¹¹ Aur sehhatbaḡhsh tālīm kyā hai? Wuh jo mubāarak Ḳhudā kī us jalālī kḡhushkḡhbrī meñ pāī jāṭī hai jo mere sapurd kī gai hai.

Allāh ke Rahm ke lie Shukrguzārī

¹² Maiñ apne Ḳhudāwand Masīh Īsā kā shukr kartā hūñ jis ne merī taqwiyaṭ kī hai. Maiñ us kā shukr kartā hūñ ki us ne mujhe wafādār samajh kar kḡhidmat ke lie muqarrar kiyā. ¹³ Go maiñ pahle kufr bakne wālā aur gustākḡh ādmī thā, jo logoñ ko īzā detā thā, lekin Allāh ne mujh par rahm kiyā. Kyonki us waqt maiñ īmān nahīn lāyā thā aur is lie nahīn jāntā thā ki kyā kar rahā hūñ. ¹⁴ Hāñ, hamāre Ḳhudāwand ne mujh par apnā fazl kasrat se unḡel diyā aur mujhe wuh īmān aur muhabbat atā kī jo hameñ Masīh Īsā meñ hote hue miltī hai. ¹⁵ Ham is qābil-e-qabūl bāt par pūrā bharosā rakh sakte haiñ ki Masīh Īsā gunāhgāroñ ko najāt dene ke lie is duniyā meñ āyā. Un meñ se maiñ sab se baṛā gunāhgār hūñ, ¹⁶ lekin yihī wajah hai ki Allāh ne mujh par rahm kiyā. Kyonki wuh chāhtā thā ki Masīh Īsā mujh meñ jo awwal gunāhgār hūñ apnā wasī sabar zāhir kare aur maiñ yon un ke lie namūnā ban jāūñ jo us par īmān lā kar abadī

zindagī pāne wāle haiñ. ¹⁷ Hāñ, hamāre azlī-o-abadī Shahanshāh kī hameshā tak izzat-o-jalāl ho! Wuhī lāfānī, andekhā aur wāhid Ḳhudā hai. Āmīn.

¹⁸ Timuthiyus mere beṭe, main āp ko yih hidāyat un peshgoiyōñ ke mutābiq detā hūñ jo pahle āp ke bāre meñ kī gaī thīñ. Kyoñki main chāhtā hūñ ki āp in kī pairawī karke achchhī tarah laṛ sakeñ ¹⁹ aur imān aur sāf zamīr ke sāth zindagī guzār sakeñ. Kyoñki bāz ne yih bāteñ radd kar dī haiñ aur natīje meñ un ke imān kā beṛā gharq ho gayā. ²⁰ Huminyus aur Sikandar bhī in meñ shāmīl haiñ. Ab main ne inheñ Iblīs ke hawāle kar diyā hai tāki wuh kufr bakne se bāz ānā sīkheñ.

2

Jamāt kī Parastish

¹ Pahle main is par zor denā chāhtā hūñ ki āp sab ke lie darḳhāsteñ, duāeñ, siphārisheñ aur shukrguzāriyāñ pesh karen, ² bādshāhoñ aur iḳhtiyār wāloñ ke lie bhī tāki ham āram aur sukūn se ḳhudātars aur sharīf zindagī guzār sakeñ. ³ Yih achchhā aur hamāre Najātdahindā Allāh ko pasandīdā hai. ⁴ Hāñ, wuh chāhtā hai ki tamām insān najāt pā kar sachchāī ko jān leñ. ⁵ Kyoñki ek hī Ḳhudā hai aur Allāh aur insān ke bīch meñ ek hī darmiyānī hai yānī Masīh Īsā, wuh insān ⁶ jis ne apne āp ko fidyā ke taur par sab ke lie de diyā tāki wuh maḳhlasī pāeñ. Yoñ us ne muḳarrarā waqt par gawāhī dī ⁷ aur yih gawāhī sunāne ke lie mujhe munād, rasūl aur Ḡhairyahūdiyōñ kā ustād muḳarrar kiyā tāki

unheñ īmān aur sachchāī kā paighām sunāūñ. Main̄ jhūṭ nahīñ bol rahā balki sach kah rahā hūñ.

⁸ Ab main̄ chāhtā hūñ ki har maqāmī jamāt ke mard muqaddas hāth uṭhā kar duā karen̄. Wuh ḡhusse yā bahs-mubāhasā kī hālat mein̄ aisā na karen̄. ⁹ Isī tarah main̄ chāhtā hūñ ki ḡhawātīn munāsib kapṛe pahan kar sharāfat aur shāystagī se apne āp ko ārāstā karen̄. Wuh gundhe hue bāl, sonā, motī yā had se zyādā mahange kapṛon̄ se apne āp ko ārāstā na karen̄ ¹⁰ balki nek kāmon̄ se. Kyon̄ki yihī aisī ḡhawātīn ke lie munāsib hai jo ḡhudātars hone kā dāwā kartī haiñ. ¹¹ ḡhātūn ḡhāmoshī se aur pūrī farmāñbardārī ke sāth sīkhe. ¹² Main̄ ḡhawātīn ko tālīm dene yā ādmiyon̄ par hukūmat karne kī ijāzat nahīñ detā. Wuh ḡhāmosh raheñ. ¹³ Kyon̄ki pahle Ādam ko tashkīl diyā gayā, phir Hawwā ko. ¹⁴ Aur Ādam ne Iblīs se dhokā na khāyā balki Hawwā ne, jis kā natījā gunāh thā. ¹⁵ Lekin ḡhawātīn bachche janm dene se najāt pāeñgī. Shart yih hai ki wuh samajh ke sāth īmān, muhabbat aur muqaddas hālat mein̄ zindagī guzārtī raheñ.

3

ḡhudā kī Jamāt ke Nigarān

¹ Yih bāt yaqīnī hai ki jo jamāt kā nigarān bananā chāhtā hai wuh ek achchhī zimmedārī kī ārzū rakhtā hai. ² Lāzim hai ki nigarān be'ilzām ho. Us kī ek hī bīwī ho. Wuh hoshmand,

samajhdār, * sharīf, mehmān-nawāz aur tālīm dene ke qābil ho. ³ Wuh sharābī na ho, na laṛakā balki narmdil aur amnpasand. Wuh paison kā lālach karne wālā na ho. ⁴ Lāzim hai ki wuh apne ḳhāndān ko achchhī tarah sañbhāl sake aur ki us ke bachche sharāfat ke sāth us kī bāt māneñ. ⁵ Kyoñki agar wuh apnā ḳhāndān na sañbhāl sake to wuh kis tarah Allāh kī jamāt kī dekh-bhāl kar sakegā? ⁶ Wuh naumurīd na ho warnā ḳhatrā hai ki wuh phūl kar Iblīs ke jāl meñ ulajh jāe aur yoñ us kī adālat kī jāe. ⁷ Lāzim hai ki jamāt se bāhar ke log us kī achchhī gawāhī de sakeñ, aisā na ho ki wuh badnām ho kar Iblīs ke phande meñ phañs jāe.

Jamāt ke Madadgār

⁸ Isī tarah jamāt ke madadgār bhī sharīf hoñ. Wuh riyākār na hoñ, na had se zyādā mai pieñ. Wuh lālchī bhī na hoñ. ⁹ Lāzim hai ki wuh sāf zamīr rakh kar imān kī purasrār sachchāiyāñ mahfūz rakheñ. ¹⁰ Yih bhī zarūrī hai ki unheñ pahle parkhā jāe. Agar wuh is ke bād be'ilzām nikleñ to phir wuh ḳhidmat karen. ¹¹ Un kī bīwiyāñ bhī sharīf hoñ. Wuh buhtān lagāne wālī na hoñ balki hoshmand aur har bāt meñ wafādār. ¹² Madadgār kī ek hī bīwī ho. Lāzim hai ki wuh apne bachchoñ aur ḳhāndān ko achchhī tarah sañbhāl sake. ¹³ Jo madadgār achchhī tarah apnī ḳhidmat sañbhālte haiñ un kī haisiyat baṛh jāegī aur Masīh Isā par un kā imān itnā puḳhtā ho jāegā ki wuh baṛe etamād ke sāth zindagī guzār sakeñge.

* **3:2** Yūnānī lafz meñ zabt-e-nafs kā unsur bhī pāyā jātā hai.

Ek Azīm Bhed

¹⁴ Agar che main jald āp ke pās āne kī ummīd rakhtā hūn to bhī āp ko yih khat likh rahā hūn.

¹⁵ Lekin agar der bhī lage to yih parh kar āp ko mālūm hogā ki Allāh ke gharāne meñ hamārā bartāw kaisā honā chāhie. Allāh kā gharānā kyā hai? Zindā Kḥudā kī jamāt, jo sachchāi kā satūn aur buniyād hai. ¹⁶ Yaqīnan hamāre imān kā bhed azīm hai.

Wuh jism meñ zāhir huā,
Rūh meñ rāstbāz ṭhahrā
aur farishton ko dīkhāi diyā.

Us kī Ghairyahūdiyon meñ munādī kī gaī,
us par duniyā meñ imān lāyā gayā
aur use āsmān ke jalāl meñ uṭhā liyā gayā.

4*Jhūṭe Ustād*

¹ Rūhul-quds sāf farmātā hai ki ākhirī dinon meñ kuchh imān se haṭ kar farebdeh rūhon aur shaitānī tālīmāt kī pairawī karenge. ² Aisi tālīmāt jhūṭ bolne wālon kī riyākār bāton se ātī haiñ, jin ke zamīr par Iblīs ne apnā nishān lagā kar zāhir kar diyā hai ki yih us ke apne haiñ.

³ Yih shādī karne kī ijāzat nahīn dete aur logon ko kahte haiñ ki wuh mukhtalif khāne kī chizon se parhez karen. Lekin Allāh ne yih chizen is lie banāi haiñ ki jo imān rakhte haiñ aur sachchāi se wāqif haiñ inheñ shukrguzārī ke sāth khāen.

⁴ Jo kuchh bhī Allāh ne khalāq kiyā hai wuh achchhā hai, aur hameñ use radd nahīn karnā chāhie balkī Kḥudā kā shukr karke use khā lenā

chāhie. ⁵ Kyoṅki use Allāh ke kalām aur duā se maḥsūs-o-muqaddas kiyā gayā hai.

Masīh Īsā kā Achchhā Ḳhādīm

⁶ Agar āp bhāiyōṅ ko yih tālīm deṅ to āp Masīh Īsā ke achchhe ḳhādīm hoṅge. Phir yih sābit ho jāegā ki āp ko īmān aur us achchhī tālīm kī sachchāiyōṅ meṅ tarbiyat dī gaī hai jis kī pairawī āp karte rahe haiṅ. ⁷ Lekin dādī-ammān kī in bemānī farzī kahāniyōṅ se bāz raheṅ. In kī bajāe aisī tarbiyat hāsil kareṅ jis se āp kī ruhānī zindagī mazbūt ho jāe. ⁸ Kyoṅki jism kī tarbiyat kā thoṛā hī faydā hai, lekin ruhānī tarbiyat har lihāz se mufīd hai, is lie ki agar ham is qism kī tarbiyat hāsil kareṅ to ham se hāl aur mustaqbil meṅ zindagī pāne kā wādā kiyā gayā hai. ⁹ Yih bāt qābil-e-etamād hai aur ise pūre taur par qabūl karnā chāhie. ¹⁰ Yihī wajah hai ki ham mehnat-mashaqqat aur jānfishānī karte rahte haiṅ, kyoṅki ham ne apnī ummīd zindā Ḳhudā par rakhī hai jo tamām īnsānoṅ kā Najātdahindā hai, ḳhāskar īmān rakhne wāloṅ kā.

¹¹ Logoṅ ko yih hidāyāt deṅ aur sikhāeṅ. ¹² Koī bhī āp ko is lie haqīr na jāne ki āp jawān haiṅ. Lekin zarūrī hai kī āp kalām meṅ, chāl-chalan meṅ, muhabbat meṅ, īmān meṅ aur pākīzagī meṅ īmāndāroṅ ke lie namūnā ban jāeṅ. ¹³ Jab tak main nahīn ātā is par ḳhās dhyān deṅ ki jamāt meṅ bāqāydaḡī se kalām kī tilāwat kī jāe, logoṅ ko nasīhat kī jāe aur unheṅ tālīm dī jāe. ¹⁴ Apnī us nemat ko nazarandāz na kareṅ jo āp ko us waqt peshgoī ke zariye milī jab buzurgoṅ ne āp par apne hāth rakhe. ¹⁵ In bātoṅ ko

farogh den aur in ke pīchhe lage raheñ tāki āp kī taraqqī sab ko nazar āe. ¹⁶ Apnā aur tālīm kā khās khayāl rakheñ. In meñ sābitqadam raheñ, kyoñki aisā karne se āp apne āp ko aur apne sunane wāloñ ko bachā leñge.

5

Īmāndāroñ se Sulūk

¹ Buzurg bhāiyōñ ko sakhtī se na dāntnā balki unheñ yoñ samjhānā jis tarah ki wuh āp ke bāp hoñ. Isī tarah jawān ādmiyoñ ko yoñ samjhānā jaise wuh āp ke bhāi hoñ, ² buzurg bahnoñ ko yoñ jaise wuh āp kī māeñ hoñ aur jawān khawātīn ko tamām pākīzagī ke sāth yoñ jaise wuh āp kī bahneñ hoñ.

³ Un bewāoñ kī madad karke un kī izzat kareñ jo wāqai zarūratmand haiñ. ⁴ Agar kisī bewā ke bachche yā pote-nawāse hoñ to us kī madad karnā unhīn kā farz hai. Hāñ, wuh sikheñ ki khudātars hone kā pahlā farz yih hai ki ham apne ghar wāloñ kī fikr kareñ aur yoñ apne māñ-bāp, dādā-dādī aur nānā-nānī ko wuh kuchh wāpas kareñ jo hameñ un se milā hai, kyoñki aisā amal Allāh ko pasand hai. ⁵ Jo aurat wāqai zarūratmand bewā aur tanhā rah gai hai wuh apnī ummīd Allāh par rakh kar din rāt apnī iltijāoñ aur duāoñ meñ lagī rahtī hai. ⁶ Lekin jo bewā aish-o-ishrat meñ zindagī guzartī hai wuh zindā hālat meñ hī murdā hai. ⁷ Yih hidāyat logoñ tak pahuñchāeñ tāki un par ilzām na lagāyā jā sake. ⁸ Kyoñki agar koī apnoñ aur khāskar apne ghar wāloñ kī fikr na kare to us

ne apne īmān kā inkār kar diyā. Aisā shaḡhs ḡhairīmāndāron se badtar hai.

⁹ Jis bewā kī umr 60 sāl se kam hai use bewāon kī fahrist meñ darj na kiyā jāe. Shart yih bhī hai ki jab us kā shauhar zindā thā to wuh us kī wafādār rahī ho ¹⁰ aur ki log us ke nek kāmoñ kī achchhī gawāhī de sakeñ, masalan kyā us ne apne bachchoñ ko achchhī tarah pālā hai? Kyā us ne mehmān-nawāzī kī aur muḡaddasīn ke pānw dho kar un kī ḡhidmat kī hai? Kyā wuh musibat meñ phañse huon kī madad kartī rahī hai? Kyā wuh har nek kām ke lie koshāñ rahī hai?

¹¹ Lekin jawān bewāeñ is fahrist meñ shāmil mat karnā, kyoñki jab un kī jismānī ḡhāhishāt un par ḡhālib ātī haiñ to wuh Masīh se dūr ho kar shādī karnā chāhtī haiñ. ¹² Yoñ wuh apnā pahlā īmān chhor kar mujrim ṡahartī haiñ. ¹³ Is ke alāwā wuh sust hone aur idhar-udhar ḡharon meñ phirne kī ādī ban jātī haiñ. Na sirf yih balki wuh bātūnī bhī ban jātī haiñ aur dūsron ke muāmalāt meñ daḡhl de kar nāmūnāsib bāteñ kartī haiñ. ¹⁴ Is lie maiñ chāhtā hūñ ki jawān bewāeñ dubārā shādī karke bachchoñ ko janm deñ aur apne ḡharon ko sañbhāleñ. Phir wuh dushman ko badgoī karne kā mauḡā nahīñ deḡgī. ¹⁵ Kyoñki bāz to saḡhī rāh se haṡ kar Iblīs ke pīchhe lag chukī haiñ. ¹⁶ Lekin jis īmāndār aurat ke ḡhāndān meñ bewāeñ haiñ us kā farz hai ki wuh un kī madad kare tāki wuh Ḳhudā kī jamāt ke lie bojh na baneñ. Warnā jamāt un bewāon kī saḡhī madad nahīñ kar sakegī jo wāḡāi zarūratmand haiñ.

17 Jo buzurg jamāt ko achchhī tarah sañbhālte haiñ unheñ dugnī izzat ke lāyq samjhā jāe.* Maiñ ḡhāskar un kī bāt kar rahā hūñ jo pāk kalām sunāne aur tālīm dene meñ mehnat-mashaqqat karte haiñ. 18 Kyoñki kalām-e-muqaddas farmātā hai, “Jab tū fasal gāhne ke lie us par bail chalne detā hai to us kā muñh bāndh kar na rakhnā.” Yih bhī likhā hai, “Mazdūr apnī mazdūrī kā haqdār hai.” 19 Jab kisī buzurg par ilzām lagāyā jāe to yih bāt sirf is sūrat meñ māneñ ki do yā is se zyādā gawāh is kī tasdīq karen. 20 Lekin jinhoñ ne wāqāi gunāh kiyā ho unheñ pūrī jamāt ke sāmne samjhāeñ tāki dūsre aisī harkateñ karne se ḡar jāeñ.

21 Allāh aur Masīh Īsā aur us ke chunīdā farishtoñ ke sāmne maiñ sanjīdagī se tākīd kartā hūñ ki in hidāyāt kī yoñ pairawī karen ki āp kisī muāmale se sahīh taur par wāqif hone se peshtar faislā na karen, na jānibdārī kā shikār ho jāeñ. 22 Jaldī se kisī par hāth rakh kar use kisī ḡhidmat ke lie maḡhsūs mat karnā, na dūsroñ ke gunāhoñ meñ sharīk honā. Apne āp ko pāk rakheñ.

23 Chūñki āp aksar bīmār rahte haiñ is lie apne mede kā lihāz karke na sirf pānī hī piyā karen balki sāth sāth kuchh mai bhī istemāl karen.

24 Kuchh logoñ ke gunāh sāf sāf nazar āte haiñ, aur wuh un se pahle hī adālat ke taḡht ke sāmne ā pahuñchte haiñ. Lekin kuchh aise bhī haiñ jin ke gunāh goyā un ke pīchhe chal kar bād meñ zāhir hote haiñ. 25 Isī tarah kuchh logoñ

* 5:17 Yahāñ matlab hai ki un kī izzat ḡhāskar māli lihāz se kī jāe.

ke achchhe kām sāf nazar āte haiñ jabki bāz ke achchhe kām abhī nazar nahīn āte. Lekin yih bhī poshīdā nahīn raheñge balki kisi waqt zāhir ho jāeñge.

6

¹ Jo bhī ghulāmī ke jue meñ haiñ wuh apne mālīkoñ ko pūrī izzat ke lāyq samjheñ tāki log Allāh ke nām aur hamārī tālīm par kufr na bakeñ. ² Jab mālīk imān lāte haiñ to ghulāmoñ ko un kī is lie kam izzat nahīn karnā chāhie ki wuh ab Masīh meñ bhāī haiñ. Balki wuh un kī aur zyādā khidmat karen, kyonki ab jo un kī achchhi khidmat se fāydā uṭhā rahe haiñ wuh imāndār aur azīz haiñ.

Ghalat Tālīm aur Haqīqī Daulat

Lāzim hai ki āp logoñ ko in bātoñ kī tālīm deñ aur is meñ un kī hauslā-afzāī karen. ³ Jo bhī is se farq tālīm de kar hamāre Ḳhudāwand Īsā Masīh ke sehhatbakshsh alfāz aur is khudātars zindagī kī tālīm se wābastā nahīn rahtā ⁴ wuh khudpasandī se phulā huā hai aur kuchh nahīn samajhtā. Aisā shaḳhs bahs-mubāhasā karne aur khālī bātoñ par jhagarne meñ ghairsehhatmand dilchaspī letā hai. Natije meñ hasad, jhagare, kufr aur badgumānī paidā hotī hai. ⁵ Yih log āpas meñ jhagarne kī wajah se hameshā kurhte rahte haiñ. Un ke zahan bigar gae haiñ aur sachchāī un se chhīn lī gāī hai. Hāñ, yih samajhte haiñ ki khudātars zindagī guzarne se mālī nafā hāsīl kiyā jā saktā hai.

⁶ Ḳhudātars zindagī wāqai bahut nafā kā bāis hai, lekin shart yih hai ki insān ko jo kuchh bhī

mil jāe wuh us par iktifā kare. ⁷ Ham duniyā meñ apne sāth kyā lāe? Kuchh nahīn! To ham duniyā se nikalte waqt kyā kuchh sāth le jā sakeñge? Kuchh bhī nahīn! ⁸ Chunāñche agar hamāre pās khurāk aur libās ho to yih hamāre lie kāfī honā chāhie. ⁹ Jo amīr banane ke khāhān rahte haiñ wuh kāi tarah kī āzmāishoñ aur phandoñ meñ phañs jāte haiñ. Bahut-sī nāsamajh aur nuqsāndeh khāhishāt unheñ halākat aur tabāhī meñ gharq ho jāne detī haiñ. ¹⁰ Kyoñki paison kā lālach har ghalat kām kā sarchashmā hai. Kāi logoñ ne isī lālach ke bāis imān se bhāṭak kar apne āp ko bahut aziyat pahunchāi hai.

Shakhsī Hidāyāt

¹¹ Lekin āp jo Allāh ke bande haiñ in chīzoñ se bhāgte raheñ. In kī bajāe rāstbāzī, khudātarsī, imān, muhabbat, sābitqadmī aur narmdilī ke pīchhe lage raheñ. ¹² Imān kī achchhī kushtī lareñ. Abadī zindagī se khūb lipaṭ jāeñ, kyoñki Allāh ne āp ko yihī zindagī pāne ke lie bulāyā, aur āp ne apnī taraf se bahut-se gawāhoñ ke sāmne is bāt kā iqrār bhī kiyā. ¹³ Mere do gawāh haiñ, Allāh jo sab kuchh zindā rakhtā hai aur Masīh Īsā jis ne Puntiyus Pilātus ke sāmne apne imān kī achchhī gawāhī dī. Inhīñ ke sāmne main āp ko kahtā hūñ ki ¹⁴ yih hukm yoñ pūrā kareñ ki āp par na dāgh lage, na ilzām. Aur is hukm par us dīn tak amal karte raheñ jab tak hamārā Khudāwand Īsā Masīh zāhir nahīn ho jātā. ¹⁵ Kyoñki Allāh Masīh ko muqarrarā waqt par zāhir karegā. Hāñ, jo mubāarak aur wāhid

Hukmrān, bādshāhoñ kā Bādshāh aur mālikoñ kā Mālik hai wuh use muqarrarā waqt par zāhir karegā. ¹⁶ Sirf wuhī lāfānī hai, wuhī aisī raushnī meñ rahtā hai jis ke qarīb koī nahīn ā saktā. Na kisī insān ne use kabhī dekhā, na wuh use dekh saktā hai. Us kī izzat aur qudrat abad tak rahe. **Āmīn.**

¹⁷ Jo maujūdā duniyā meñ amīr haiñ unheñ samjhāeñ ki wuh maḡhrūr na hoñ, na daulat jaisī ḡhairyaqīnī chīz par ummīd rakheñ. Is kī bajāe wuh Allāh par ummīd rakheñ jo hameñ faiyāzī se sab kuchh muhaiyā kartā hai tāki ham us se lutfandoz ho jāeñ. ¹⁸ Yih pesh-e-nazar rakh kar amīr nek kām kareñ aur bhalāī karne meñ hī amīr hoñ. Wuh ḡhushī se dūsroñ ko dene aur apnī daulat meñ sharīk karne ke lie taiyār hoñ. ¹⁹ Yoñ wuh apne lie ek achchhā ḡhazānā jamā kareñge yānī āne wāle jahān ke lie ek ḡhos buniyād jis par khaḡe ho kar wuh haqīqī zindagī pā sakeñge.

²⁰ Timuthiyus beḡe, jo kuchh āp ke hawāle kiyā gayā hai use mahfūz rakheñ. Duniyāwī bakwās aur un mutazād ḡhayālāt se katrāte raheñ jinheñ ḡhaltī se ilm kā nām diyā gayā hai. ²¹ Kuchh to is ilm ke māhir hone kā dāwā karke imān kī sahīh rāh se haḡ gae haiñ.

Allāh kā fazl āp sab ke sāth rahe.

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-05-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 7 May 2022

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30